

κι' δλο νά φτάσουν σπούδαζαν στοῦ χωράφιου τήν ἀκρῇ.
Κι' ἡ γῆ ἀπό πίσω μάθριζε, λῆς ἑμιαζε ὀργαμένη
κι' ἄς εἶταν χρυσοσκάλιστῃ ἀπτό δά ἄν εἶταν θάμα!

Κι' ἐκεῖ ἕνα βαθυγράσιδο μέσα ἔφτανε μετόχι,
ποῦ περπατάδες, τραχιστά στά χέρια τους δρεπάνια
βαστώντας, ὥσ' του θέριζαν' κι' ἀπ' τίς χουφτιές λῆς ἄλλες
ἔφεταν χάμου ἀπανωτές στή γῆς ἀράδα ἀράδα,
κι' ἄλλες πάλι ἑπαιριαν γοργοί δετάδες νάν τις δέτουν.
Τρεῖς οἱ δετάδες π' ὄριζαν' καί τὰ παιδιὰ ἀπό πίσω
δίχως νά στέκουν ἀγκαλιές τὸ χέρτο κουβαλοῦσαν
κι' εἶδαν πάντα. Κ' ἤσυχος παρέκει ὁ νοικοκύρης
ραβδί κρατώντας ἔστικε χαρούμενος στὸν ἔχτο.
Καί κράχτες γούρια ἐτοίμαζαν κάτω ἀπὸ λείψα δειπνο,
κι' ἔφηναν βόδι πεύσφαξαν μεγάλο· κι' οἱ γυναῖκες
πολλὰ ἄσπρα ἀλιθρία ζύμωναν, ταγῇ τῶν δουλεφτάδων.

Κι' ἐβαζε ἀμπέλι ἐκεῖ σιμὰ σταφύλια φορτωμένο
ὠριο μεγάλο δλόχρυστο, μὰ τὰ σταφύλια μάθρα.
[τὸ κάθε κλήμα μ' ἄργυρα παλούκια στυλωμένο].
Καί γύρω λάκκο κάρφωσε σμαλτένιο, γύρω φράχτη
ἀπὸ καλάγι, μ' ἀνοιχτὸ μικρὸ νὰ μονοπάτι
μονάχα, ἀπ' ὅθες ἑμπαιναν σάν εἶταν νὰ τρυγῆσουν.
Καί νιές καί νιὲ καλὸκάρδοι μαζί ἐλινε κουβαλοῦσαν
τὸ γλυκοστάφυλο καρπὲ μέσ' στὰ πλεχτὰ καλάθια.
Κι' ἕνας τους νιές στὸ γυρισμὲν(ι) τοὺς βάραι τὸ λαγοῦστο
γλυκὰ πὺν λῆς σὲ λίγωνε, κι' ἀγάλι τ' ἀποτρύγια
τραγουδαί, κι' ὅλη ἡ συντροφιά ἐπὶσσω ρεβολοῦσε,
καί ξεφωνώντας χόρεβαν μ' ἀνάλαφρο ποδάρι.

Κι' ἔφτιασε μέσα ἐκεῖ βοδιῶν κοπάδι κουτελάτων—
ἀπὸ καλάγι τάταζε τὰ βόδια καί χρυσάφι—
π' ἀπ' τήν ταγῇ ἴσα τρέχανε μὲ μουγκρητὰ νὰ πιεῖνε
κοντὰ σὲ ρέμα μούρμυρο, ὁρσάτο καλαμῶνα.
Μαζί καί τέσσερις χρυστοί τσοπάνοι μονοσκεῖνι
κατέβαιναν μ' ἐννιά σκυλιὰ π' ἀκλουθοῦσαν ἄσπρα.

Κι' ἔφτιασε μέσα ὁ θεϊκὸς τεχνίτης καί λειβάδι
μέσ' σὲ λακκία, καί πρέβαια πὺν ἐδοῖ κι' ἐκεῖ βοσκοῦσαν.
Κι' ἔφτιασε στάνες καί μαντρί καί σκιεπαστές καλύβες.
Κι' ἔφτιασε μέσα ἀφρόσπαστο τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ ρέμα
κοντὰ σὲ γύρο τὸ στερεὸ τῆς σκυλιστῆς ἀσπίδας.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

(*) Τὸ καίμενο λέει τοῖσιν ὅ' ἐν μέσῳ αὐτῶν· καὶ τῇ μέσῃ τους. Πῶς ὅμως γίνεται ἐνὶ ἀκόμα βαστῇ ὁ τρύγος νὰ γο-
ρεθῶν οἱ τρυγητῆδες; Καρὲς καὶ γὰρ: ἀρχίζουν ὅταν ἀποτελειῶνται ἡ δουλιὰ. "Ὅταν ἄνεις τοῖσιν ὅ' ἐν μέσῳ αὐ-
τῶν πῶς ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ ἔγραφε τοῖσι δὲ νεομεννοῦσιν—τὰ γυρίζον ἐπὶ χωρίῳ. Καὶ τότε τελευταῖα ἰδοὺ τ'
βρήκα μέσα πρὸ Χιώτικο Ἰλίου τοῦ καλοῦ μου αἰῶνος Περνοῦ [c. 168] "Enons vîmes aussi descendre du colvan voisin,
par un sentier en facets, une théorie des villageois vêtus de blanc et précédés d'une cornemuse. Ils avaient
terminé quelque travail champêtre et s'en vengeaient à leur façon. Ils s'arrêtèrent devant la porte du
village et commencent une danse au rythme lent à laquelle prirent part quelques femmes. Το πάλιν ἔδοξο
βαστῇ λοιπὸν ἀπαράλλαχτο ὡς τὰ σήμερα, πὺν θὰ καί καὶ πῶς ἄν, ἄνεις νὰ καταφρονῶν οἱ δασκῆλοι μας τὸν ἑλληνικὸν
καὶ, τότε σπούδαζαν, πολλὰ ἴσως μέρη καὶ τῆς κλαστικῆς φιλολογίας πρὸ ἔκτοια θὰ φωτίζαν παρ' ὅτι προΐδουν τὴν
ἀποδίδοντες τὴν ἀπὸ ἀντικειμένου τὰ λεξιφῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

„ΠΟΤΕ ΑΡΚΙΝΑΕΙ ΤΟ ΝΥΚΤΑ“

Ταξίδεψα ἀπὸ τὴν Πόλιν, στὴν Πάνορμο στὰ μέσα τοῦ
Νοεμβρίου τοῦ 1901 μὰ τὸ «Πόλιν» τῆς ἐταιρείας ὁ «Μαρ-
μαράς», ἐν' ἀπὸ τὰ κολλίτερα ἀτμόπλοια ποῦ σκίζουν τὰ
γαλανά νερά τῆς Προποντιδὸς καὶ διατρεφῶν τὴν συγκοινωνί-
αν μεταξὺ τῶν διαφόρων παραλίων μερῶν τῆς καὶ τῆς
πρωτεύουσας.

Καί εἶναι τόσο σύντομα συνθῶς τὰ ταξίδια αὐτά,
ὥστε ἐνὶ παραδίνεσιν σὲν ὕπνο μέσα στὸ λιμάνι τῆς Πό-
λης, ζυπνᾶτε στὸ μέρος σας, ἂν δὲν σὰς ζυπνήτουν πρὶν
προφτάτε νὰ χορτάσετε τὸν ὕπνο.

Καὶ τ' ἀτμόπλοια τοῦ «Μαρμαρά» καθοῖς καὶ ἐλ-
τῆλα, πολλὴ πρὶν φθῶνεν ἔρχονται πλὴν στὴ νέα προκυ-
μαία τοῦ Γαλιᾶ καὶ παραλαβάνουν ἐπιβάτας καὶ ἀπο-
ρεύματα. Οἱ πράκτορες κατὰ τὴ συνήθειαν τους πᾶς βε-
βαιώνουν ὅτι στὰς 11 ἀλατῶρα τὸ βαπόρι ἀναχωρεῖ,
ἀλλὰ ποτὲ σχεδὸν δὲν λυοῦν τὰ πρὶνμήσριά του πρὸ τῆς
12ης. Οἱ ἐπιβάται ὅμως συνθίζουσιν νὰ ἐπιβιβασθῶν τοὺς
τεσσερεῖς τῶν ἑνωρὶς στὸ πλοῖον καὶ νὰ παραδίδουσιν τὰ
πράγματά τους στὸν καμαρότο τοῦ ἀτμοπλοίου, γιὰ νὰ
ῥοῦν καιρὸ ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτὴ νὰ καθίσουν ἀμέ-
ριμνοι καὶ νὰ πᾶρουν τὸ ρακὶ τους ἢ τὴν μπόρα τους π'
ἕνα ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα καφενεῖα ποῦ εἶναι ἀρραβιασμένα
σὲ ἀτελείωτη γραμμὴ ἐκεῖ στὴν προκυμαία. Νὰ ταξεί-
δουσιν τὰ μπρούλα τους δίχως νοικοκύρη δὲν εἶναι φό-
βος, ἀφοῦ τὰ ἀτμόπλοια εἶναι ἐμπρὸς στὰ μάτια τους καὶ
ὁ πλοίαρχος πολλὰς φορὲς τρατοῦνεταί μαζί τους ὡς
τὴν τελευταία στιγμή.

Εἶναι φυσικὸν ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι γιὰ ταξίδι δύο πράγ-
ματα θὰ συλλογιστῶν ὑστερ' ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις των: τὸν
καιρὸ καὶ τὴν συντροφίαν.

Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτον, αὐτοὶ ποῦ ταξιδεύουσιν τὴν Προ-
ποντιδα πολλὰ-πολλὰ δὲν τὸ παίρνουν μαρκεῖ, ἂν βρέχη ἢ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΙΤΑΙ: Στὰ κτίρια τῶν τελε-
τῶν Συντάγματος, Ὁμοσπίου, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιθορρόμου (Ὁφθαλματρίων, Σταθ-
μοῦ Ὑπουργοῦ σιδηροδρόμου (Ἱερὸ-
νισ).

Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
χίες καὶ τριμήνους ἀνδροματῆς, μὲ πᾶς
δραχμῆς προσιμωτέας τὴν τομῶν.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΟΣΑ

Χρηματα ἔμπισσε ὡς τότε ὁ Ματωσίνας σὲ
ταμῆν τοῦ Ἑθνικοῦ σταύλου ἀπὸ τῆς ἐπι-
ρίδης του.

— Δὲν ξέρω, μὴ οὔτε μὲ νοιάζει καθόλου!
Πῶτα μὲ καλύτερα πόσους ἔλλανες ἔφτεινε ὁ
Ματωσίνας μὲ τίς ἐσπερίδες του.

Γιὰτὶ ἐκεῖνο ποῦ μᾶς λείπει δὲν εἶναι τὰ
καρδιῶν (ἀπὸ τέτοιον, ἔχουμε μερικά, καὶ μὲ
τὸν καιρὸ θὰ φτεινίσουμε κι' ἄλλα). Ἐχουμε
ὅμως ἀνίγκη ἀπὸ Ἑλλαντες, κα' αὐτοὶ μᾶς
λείπουν. Κι' αὐτοὺς κατασκευάζει ὁ καλὸς
πατριώτης, ἀφῆφώντας κόπους καὶ ξενύτνια
καὶ ξελαφυγγισμάτα, ἴσως ἴσως δὲ καὶ κα-
ροτίδες.

Μπορεῖ νὰ φτεινῇ κι' ἐνὶ τορπιλλοῶν
μὲ τὰ τραγοῦνιά του, μπορεῖ νὰ φτεινῇ κι'
ἕνα θωρηκτὸ. Μικρὸ τὸ κέρδος αἰὲν εἶναι. Μ'
ἂν φτεινῇ δέκα Ἑλλαντες, τὸ κέρδος θάναι με-
γαλνότερον. Καὶ φτεινᾶν τέτοιον καθε μῆρα.
Ὅπου κι' ἂν πᾶν, εἴτε στὴν Ἑσπερίαν, εἴτε
στὴς ἐπαρχίες, ὅπου κι' ἂν ἀπαγγεῖλῃ τὰ
τραγοῦνιά του, τὰ τραγοῦνιά ποῦ μονάχα τὴν

φυσὴ δύναται ἄνεμος. Ὁλοκαταστρεφτικὰ οἱ περισσό-
τεροι, καθόλου δὲν σκοτίζονται. Ἐπὶ ἄλλως τὸ ταξίδι
εἶναι τόσο σύντομον, ὅτε θαλασσοδινεῖται καὶ κοινοῖται τὸ
βαπόρι. Ἀλλ' οὔτε ἔχουν φόβον νὰ πῶνουν τίποτε κατὰ
συνήθειαν, ἂν βλέπουν στὸ πλοῖον τοὺς κανῆνα γεραῖο
Ρουμελιώτη ἢ Ἀνατολίτη νὰ ταῖζῃ τὰ ψάρια μὲ τὸ
περιεχόμενον τοῦ στομάχου του.

Ὅσο γιὰ ἀντροπία δὲ, πρὶν νὰ ῥεῖ ἡ γὰρ γὰρ κού-
βεντες. Εἶναι πολλὸ σπάνιον ἂν ἀπαντήσετε ἔγνωτα πρό-
σωπα μέσα σ' αὐτὰ τ' ἀτμόπλοια καὶ γι' αὐτὸ βλέπετε
τοὺς ἐπιβάτας νὰ ῥοῦν τόσο θύρος ἀναμειγνύ τους καὶ μὴ
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου, ὥστε νομίζετε ὅτι τοὶ συν-
δῆς καμμεῖα συγγένεια. Ἡ καμμεῖα παλὰ καὶ ὅτι
βρίσκονται σὲ κανῆνα δικὸ τους πῆτι καὶ ἔχουν ἀρῆσει
ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα ὅλους τοὺς τύπους καὶ ὅλους τοὺς περσο-
ρισμοὺς ποῦ εἶναι ἀνεγκαταμῶν, ἄλλωνος καὶ μὴ, νὰ
ὑπομεινέται σὲ μέρη καθὼς οἱ κῆρυκες τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ
τὰ βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου.

Σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι μέλιστα ὁ Πόλιν εἶναι μεγάλη
ἐντυχία ἀπὸ ἐπιβάτας ἐπιδὴ ἔταν ἐπὶ γῆ ποῦ, ἔμποροι
καὶ μὴ, τρέχουν στὴν Πόλιν γιὰ νὰ προμηθευθῶν τὰ
χαρμυνάτικα τὰ δῖνά τους. Ρουμῆ, Ὁμοσπίου, Ἀρμε-
νίας, Ἑβραῖοι Πάνορμιτες, Παρμενῶντες, Ἀρτακηνῶν,

πατριδα λογαριάζουν και δε σκετίζονται καθόλου για Τέχνη, τα τραγούδια ποιναι γραμμένα για ναπαγγέλλονται μονάχα απ αυτόν, με την άρεση, βονήσια και λίγο έξωφρενικη άπαγγελία του...όπου και να τάπηγείλη, είτε μέσα σε θέατρο, είτε σε καφενέ, είτε και σε οικογενειακή συναναστροφή α κήμη, πάντα μεθίει, και πάντα συναρπίζει και πάντα φανατίζει για την Ίδρα που άγωνίζεται, για τώνετρο που τό σφιχτόδεσε με τη ζωή του.

Με παύρουν και μένα οιρεκάμες. Μοφ φαίνεται και μένα που και που φκασισομένοσ ό ένδοσιμωμής του. Μά τί να αυτ τό κρούω; Έρχονται στιγμές που τραβίεμαι κι' έγω άθελα από τόν ενδοσιμωμό του, που ξεφώνιζω κι' έγω μαζί του μελοδωρικατικέσ κορώνες για την Πατρίδα, που κοιμάμαι με τά όνειρά του και ξυπνάω με τις έλληνες του.

Τις στιγμές αυτές ότε άνατάω να δώσω στον άνισόροπο αυτόν άνθρωπο, όπως έχουμε την όδεια να τό λέμε όλοι πεις όφρονιμο, ένα μεγάλο, παιδι μεγάλο επίθετο, που δέν ξέρω και καλά καλά όν τείζει, και να τόν πώ: "Έλληνοσπλάστη.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

και για την πολιτική κατάσταση, άφού είναι άπαράτατο με έφημερίδα, άφωρα και με τα πορτά τιν έθνομωδ' αν βρύνη, να μιλάει και για την πολιτική κατάσταση, που να ας πούμε την κλήνει από αφού έχει μεταβληθή η πολιτική κατάσταση.

Ο κ. Φαρμακτοπούλος φρερίζει δτανάνα πως ήζ παρακαλώ, κι' όδωνα όν παρακαλείται. Ο κ. Δηλιγιάννης έξκαλοσθει να βρεσεται σ' έντοπη είρηνη με τή Γ'πρωγάν. Ο κ. Ρούλλης γελεί και με τούς δυό τους και κήμει άμωφρα όμωρα τή δουλειά του. Κι' όλοι γελείαι άπ' όλους τους και ή έξκαλοσθή να γελείαι, όα δέν άπαρσάζει να δωσθ δέκα φράνκια στην πολιτική και να προσπέρ σπα ποδια τού Βασιλείου του παρακαλόντα τον ν' άπαλξή τή γαίμια τού άρνακαρμένου Κουθέρου στη χερσά του και στείλ η όλου τούς πολιτικούς πείζοντα σ' άγρη.

Η πολιτική σάλατα των τελευταίων ήμερών έπρεπε να γινώσθ αίντ, τι σάψι σ' όλου; τούς ρεβινιμωσ πολιτες, κι' έρι τόν φροντίδα να ήζ δαε-

λοθή ή Βολή, κι' αν έξαναπροσκληθή ό κ. Πέγνης να έξαναβλασώσθ τή Κράτος.

Η "ΜΑΖΩΧΤΡΑ"

του άνεργάτου μας Άργεον "όφειλιόται, τό ζωντανά κι' έλληνοκώτατο αυτό όπύγμα, που άμφιβάλλομεν έν κ' έκατό Ρωμιοί καταδέχτηκαν να τό διαβάσουν δημοσιεύεται τώρα στο Γερμανικό περιόδικό "Amis Fremden Zungen" και τό διαβάζουν οι Γερμανοί.

Αν μεταφρασθ και φραντίζετα και δημοσιεύθ και σε κανένα Παριζιάνικο περιοδικό, όα τό διαβάσουν κι' οι Ρωμιοί.

Τώρα έτοι ποιναι Γ'ρωμικά γραμμένο ποιός καταδέχεται να τό πιάθ στά χέρια του;

Μη όαφ φαίνονται υπερβολικά αυτά. Αι' όσους κάποτε έν κ. "Έλληνα να όφειζεται πώς δέν μπορεσε να διαβάθ τή "Μαζώχτρα" του Φ'νζαφν, έδιδαν όμωσ την "Αλοισιού" του και τή βούκε όφειόταται.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙ

ρίλική στην κ. Διμήρα. Γιατί καθι πορ που στείλει τηλεγράφημα είτε στη Βασιλική Οικογένεια, είτε σε κανένα άλλο πρόσωπο, πλίζ στην ύπυργαρή του βάζει και την ύπυργαρή τού προέδρου τού Δημοτικού Συμβουλίου;

Έτσι πρέπει να γινεται: ή έτσι γινεται μόνο και μόνο για να ρεκαμάρεται κι' ό κ'ό προέδρος;

Αν γινεται για τό δεύτερο λόγο, καλά είναι να πιάθ πάλ και να βρείθ κανένας άλλος τρόπος, σοβαρότερος, ρεκαμάρτατος.

ΕΞΟΝ

από τό λαθόντο όπύγμα τού Juntas Errant: "Απείχαν κλέφτες από κανένα!... " τό βόλλο της Άλλης Κυριακής ήναι σολομωμένο και με τόν "Περιλάτ Κόνανα" τού κ. Σπύρου Άνστασιού, τού όδου ποιήσας και τήν άληθμόνη επιφύλλιδα στο "Νουμά" (φύλλα 34, 35 και 36) για τούς οργιστικούς λόγους τού κ. Μαστιράκη.

Τό βελ-ποινι της επιφύλλιδας τόν είναι τά α"Άλγη τού κ. Κλέωνα Ραγκαβή, με πάνω σ' αυτά μιλάει για χλινά δυό πράγματα, με τόση δύσνη και με τόση χίρι, όπως τήλδοιτε και με τή πρώτη επιφύλλιδα του.

Γ'ατερ από τις δυό αυτές επιφύλλιδας που θ' άρτίσουμε μεθώοιο, ή "Νουμάς" έχει έτοιμη για τούς αναγνώστες του όλόκληρη σειρά εκλεχτών επιφυλλίδων. από τις όποιες ή: άναγνώριμα μετ, τή "Αλγεία" τού Ιδριπίδη, που τή μεταφράζει, χίριν τού "Νουμά", σε δεκατρισυλλάβους στίχους; ή άγαπητός μας συνεργάτης Γιάννης Περγιαλίτης.

Τι όθιναι στή ή μεταφρασί, είναι περιττό να πς

ποδμε. Η ποιητική έργαία τού Περγιαλίτη, ή γιομάτη έμπνευσι και ζωή και όμοια, άπαρμωσ τούς όα πείση όλου, ότι τό άριστοέργημα τού Ιδριπίδη δέν μπορούσε να πείθ σ' έλιώτερα λόγια.

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΩΔΕΣ ΜΟΥ"

ΚΤΙΡΙΣ

Μαρού ή όράσι φρεζόολη που κείναι από τά μάτια. Και ή όρη έλάζε με αύγες θλιμμένη όμορφά, και τό σθ όρομ τών άνθρώπ στή φωτεινή εσώή τους. Έγινες σφύρα τά καλλία λωμένα άρρούς χροίερα. Σ' είδα μετ άπέρα στ' άνήμα καλοκαίρι του αρίνα. Νά στή θλιμμένο άνάγλωρ τήν καρδιά τή όση, κι' έλίζαστρα έρσ όμοιά τού πόου ίργα τα χέρια Κινούσαν με τά μάτια σου οι μυστικοί όδηγί του. Σ' είδα έναν όρομ με λυτή τή όνι, από τόν "Αδύ. Η άνέγγιγτ ή ή έπρόβαλλεν ως αύγινή Άνθοσφρα. Κ' έπρόβα από τό κέντρο τή κρίνα του "Αδύ έκομη.

Μέλι από ρόδα τού Άπριλίου σε μέλψι σε μου ή λυρά. Η όδή μου, έπ, κι' άς έργεται σάν πρώτη άνακρίλιε. Μις εσώοις που έλιώτερη με όρη τή κήλος σου έχει. Ψήλωση ή ν' άκινωθή οι άππια καμω σινέρι. Πού πς στα δάτη όα ή σωνή καλει σε από τα βόθ...

Σή λίμνη ή κήλος, ή Καλή μου, ήγαίνι: της Σελήνης. Τόν πόθο που έφερε στή γή τού όνείρου σου ή λατοεία. Τή χέρια έκει σε' άππο νερά ή πείζω με άνθη άπ' [ήγει.

Νά νύσσουν χλαίνα μυσική τό ταίρι όπου ή γαίρη. Κι' από τήν κτιστοέφανη πηγή ή μάτι δάκρυα. Νά πλίζω όδή μ' άρχαιο σκυτό στο Φαίβο που άργα [σιώντας.

Τό ήγορά δάτη όλόγυμνος σε λαχταρίζει δάοη.

Τώρα οι έπείρες έργονται στον ύπνο σου άματά του. Και οι σολάβους, Θρηνηρή, κίτω από πέπλο άρχαιο, στα λευκά στήθι έλόγισμα τά μορμένα άπλώνουν. Μελλιά που έράνισαν στή γή τόν πόνο τού όθονάτου. Ποιά καλοκαίρια έπέρτασε, λωμή Κυρά, άπ' τα όση. Και ή όησις σύγγερον από σε τόν πόνο του έκαλούτε. Κάτω από μόοιο να πς κυπαρισσών ή νύγτα. Σ' έραζε για να τρυφούδ: τόν ύπνο τού μακρόν. Πότε από κρίνα που ή όροσι της Κρήνης λαχταρούσε. Στεφάνια έντ σ' άππο δανες τό μέτωπο όσαν άστρα:

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΡΟΣ

Ανατολές, ήνα, καπνός, βροχία και δέμας, όα αυτά τή όνα κινούται από κατόστωμα με έλλαλαγμό και άεθλα και αποτελούται ένα λίγγυωθή κινώσα τας πρό της άναρσώσεως στιγμής, που μπορούσε κανείς να πιστέψι, ότι βρέσεται όρι τή άναρσώσεως, αλλά τήν άμρή κανείς επερωμώτικου ποδρού.

Στή μία μόλις έτελειωσε ή παραλαβή τών έμπορευμάτων κ' έδωθ τή σήμερη της άναρσώσεως.

Ο καιρός, έντεθις προς τήν εποχήν, είναι όραιο: κ' έπρωμώσας μετ, ή έν φίλο να μένωμα λίγη ώρα στή γούρα για να θωμάσωμε έκειθεν τήν όράσι σκηνογραφία που έδωκόνονταν τήν ώρα που άρχισε ο έλλόγος ν' άναρσώται σιγδ-σιγδ από τήν προκομεία.

Ο ήμερος και ή όχλοσθ, έχει παύσει από κατόστωμα, ή νύγτα είχε στήσι τό κράτος της και ή άναρσώσι, έλάσας μετ, έδεινε τόν άπειρό τόν κόσμο τού ανέφου όρυνού. Έξκαλοσθόμας ν' άπομακρυνώμεθα, και εκεί όπου τήν ήμέρα διαγράφονται οι ίστοικοί λόφοι της πολυκαμίστου νύχτης τού Βοσπόρου με τέσ ποικιλώσχημες οικόδομας, τού όρα άπλόνεται ένα άπέναντι έκταση από φώτα, μετ άπέναντι φωτοπλήγμωρα και άποταί μαχωνική άρμονία με τόν πολυώτερο όρυνό και με τή σείδωσα όλάσας, που άναπαράστανε σάν καθρέφτης όλου έκεινόν τόν υπερβόν της κόσμου.

Κουβινάδοντες μετ τό φίλο μου έφμας άπομακρυνθή άρκετό διάστημα και από τή, πρ μικρού σκηνογραφία τ' όλις διακρίνονταν στο βάθος ή φωτεινή γραμμή στο και

λιμάριμα και σερνέ παλτά τού Ντολμάρκας και μετ πικραία στο δυνώτερη για να μετ θυμίσθ μέσαι πόσο εύκολα έκμηθενίζονται: τ' ανθρώπινα έργα με όλη τους τήν τελειότητα.

Τό φύρος άρχισε να δύναμώθ και μετ άνάγκασε πορ τήν θέλησί μας ν' άφώσας τό μέρος έκεινο με τας γούμας σκηνογραφίας, εις τας όποιες άπην τόση μεγαλοπείπει ή βαθεία σιγή της όράσις έκίντης νύχτας. Μας είδα ποιήσε άλλως και ή καμρόσθ, ότι μετ έλγούσαν κάτω από μετ: τρατάρουν από κανένα ροκί και δέν έπρεπε να τούς χαλάσωμε τό χατήρι. "Πότε λοιπόν καταδύκαμε στήν κήμαρη.

"Άλλη είκιν έδω και άλλη πράγματα. Έπανω όεμα που συνήρασε σε υπέργεια ιδεώδη, και κάτω σκηνή τής άνακαλοσας στον έπίγειο κόσμο και στήν πεζότητα της ύλικής όπολούσεως. Τί μετρίπωμας αλθόβαι!

Τό στενόμωρο τραπέζι της καμάρης, πολυορκημένο από ένα πυκνό άνθρώπινο κομπόγι, ήσαν γεμάτο από είδων-είδων πράγματα. Όδω βιβλία και σχέδια, εκεί έφ-μπίδες, παρκίσι πιτά με όρεκτικώς μελίδες, άλλω μοτίβις και ποτήρια γυάτα με γαλακτώδες ρακί και δέν είζώρω πόσα άλλα αποτελούσαν μυσικό, που μπορούσε να ίκανοποίηση όλα τή γούστα τών ταξιδιωτών.

Μ' έλη τήν προμυλία που έδειξαν οι φίλοι μας να μετ κάμουν θέσι κοντά στο τραπέζι, προμήσας τόν καναπέ, όπου κ' έμεις έκιδώμας άναπαυτικά, και τούς άλλους δέν

τούς άναπαύσας. Δέν είναι άσχημο πράγμα να είζορ-σθήται κανείς, νύος να ύπασεσθ άλλως. Έπειτα εί-ζωμα και τό προτήρημα να βλέπωμε έκειθεν όλο έκεινο τό πολυσύνθετο μπουκέτο, χωρίς να μετ διατρέψθ και ή πα-ραμικρή λεπτομέρεια.

Αυτή τή φορά μέσα στον όμιλο τών ταξιδιωτών άνα-κρίνονται και τίςσας άγνωστα πρόσωπα με ζενικούς τρέ-πους και χαχακτηριστικά. Ήταν Έγγλέζοι άργολόγοι, καθώς μετ είπαν, και πηγαίναν στήν Κόζικο να κάμω άργολογικά μελέτας.

Τή στιγμή που μιλήκαμε στήν κάμαρη μετ τό φίλο μου, έκείνοι σκυμμένοι στα βιβλία τους και στα σχέδια τους, δέν άναμύχτηκαν καθόλου από τή θέσι τους, ούτε κήν γύρισαν μάτια να ίδούν ποίος είναι και ποίος δέν εί-ναι, μ' όλο τό όόροδο που ίγινε τήν ώρα που μετ έκαμον τόσες περιποίησε οι φίλοι μας για να μετ βάλουν κοντά στο τραπέζι και για να μετ τρατάρουν. Με θάρρ πος και ή κύριος Ταμπερλιν να μανει τή στιγμή έκεινη, δέν ή σκονίζονταν καθόλου οι συμπασμιώτες του.

Οι Έγγλέζοι, και οι τίςσας στήν άρδα ήταν καθι-ομένοι στή μία άκρη τού τραπέζιου, έναι στήν άπέναντι καθόνταν Ρωμιοί έμποροι και πίνοντας συζητούσαν για διάφορα πράγματα, κοινωνικά προσώπων, ρομικά δη-λαδή. Η συζήτης όσταν από λίγο περιώρταχες με-ταξύ ίνδς, Άρκατωρ και ίνδς Πακιστανών, περί Φανα-ρωμένης δ' ήριζον, αν άγαπάται.

Τά ποτήρια ίπνικώσαν και ή συζήτης πλησίαζε στή